

PEE: en construcció

Els Plans Educatius d'Entorn (PEE) obren les portes a un espai de cooperació entre agents educadors, ara cal omplir-lo.

En els darrers anys, a Catalunya, un dels grans reptes de les entitats d'educació en el lleure ha estat fer front al nou escenari intercultural. L'escola, com a agent educatiu tradicional, també ha pres consciència de la necessitat de trobar noves fórmules per adaptar-se al nou context social. En aquest sentit, el Departament d'Educació ha impulsat noves accions per tal de cercar la resposta a les exigències educatives de la nostra societat. El moviment clau ha estat veure la necessitat d'obrir els centres educatius formals al seu entorn i descobrir l'objectiu compartit de tota la comunitat educativa –formal, informal i no formal– de fer front a la nova realitat.

En aquest sentit, des del Departament d'Educació s'ha volgut implicar la resta d'agents educatius amb la proposta dels **Plans Educatius d'Entorn**. Un pla educatiu d'entorn és una iniciativa de cooperació educativa; això vol dir

coordinació i treball en xarxa entre els agents educatius formals i no formals i cerca de la coresponsabilitat en matèria d'educació.

A efectes pràctics, això suposa que més enllà del reconeixement de la nostra tasca, el Departament ofereix suport institucional i econòmic per impulsar aquests projectes. A Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC) celebrem aquest nou plantejament, ja que suposa un pas del discurs a l'acció. Un discurs que ja fa temps que s'ha anat desenvolupant teòricament des de diferents perspectives i vessants i que necessitava d'una posada en pràctica per enriquir-se, madurar i adquirir consistència a partir de l'experiència real.

A curt termini, un dels reptes a assolir hauria de ser la superació de determinades resistències, inèrcies i barreres existents en la comunitat educativa i entre els agents educadors, tot imaginant escenaris i contextos nous de col·laboració que requeriran esforços per part de tothom (encaix d'horaris, de discursos i assumpció de preocupacions o interessos compartits que puguin anar més enllà de l'àmbit inicial d'actuació de cadascú).

A les portes del nou curs, ens trobem en la fase d'avaluació d'aquest primer període de proves. Entre les experiències viscudes en podem destacar algunes que auguren futurs èxits, però també d'altres no tan satisfactòries. Fent una ullada a aquestes experiències,

ens fixem en aquests possibles èxits conscients que no són receptes per sempre, però també parem especial esment a aquells projectes que no han acabat de rutllar, ja que no per això vol dir que no ens interessin, sinó que, de ben segur, ens ajudaran a trobar noves fórmules i respostes.

En el moment en què ens trobem és necessari que siguem bons observadors de les diferents experiències, per tal d'identificar-ne els elements clau positius i negatius per generar un aprenentatge

econòmic a repartir. En una altra direcció hi ha una opció més difícil, que requereix més esforç, però molt més interessant, que passaria per generar i enfortir lligams estables dins la comunitat educativa, entre agents educadors, en el marc de l'educació intercultural que planteja aquesta iniciativa i en molts més reptes educatius, als quals també hauríem de fer front de forma coordinada.

Una vegada superat el repte inicial que suposa l'acostament entre agents educadors, ens cal-

"A curt termini, un dels reptes a assolir hauria de ser la superació de determinades resistències, inèrcies i barreres existents en la comunitat educativa i entre els agents educadors, tot imaginant escenaris i contextos nous de col·laboració que requeriran esforços per part de tothom"

col·lectiu d'aquests processos, útil per a continuar els projectes engegats i iniciar-ne de nous en altres indrets.

Al marge de la nostra experiència particular, podem dir que aquesta sensació de trobar-nos en un període de proves, que no podem donar per tancat, i d'incertesa, que segurament és generalitzada. La pregunta que podríem fer-nos les entitats educatives quant als PEE és en quina direcció anem i quin és l'horitzó on volem arribar.

Com a resposta trobem diferents possibilitats. D'una banda hi ha l'opció fàcil que tot plegat quedi únicament en experiències puntuals on hi ha una dotació

drà obrir camí cap a un escenari d'implicació general de la societat en l'educació. Pensem que el següent pas serà el treball sobre l'actitud de les persones més enllà dels canvis estructurals, d'òrgans i espais de treball.

En aquest sentit, un model possible podrien ser els consells locals d'educació, amb cabuda per a tots els agents educatius i també el ric teixit social amb què compta el nostre país i assolir una coresponsabilitat real en l'educació i la socialització dels nostres infants i joves.

Equip de PEE de Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya
plaentorn@escoltesiguies.cat

